

[Chr. Rasmussen.]

været drevet selvstændigt i mange, mange år. Vi har en enkelt lille fiskerby deroppe nordpå, hvor der efter sigende er 40 noterede landbrug, som har et par tønder land liggende langt borte. De tæller med, men det er ikke landbrug.

Jeg skal iøvrigt ikke beskæftige mig med de ting, der er fremdraget af ordførerne, dem har landbrugsministeren været inde på. Jeg vil dog gerne sige med hensyn til Marshallålanene, at også jeg er stødt på dette spørgsmål rundt omkring, og det kan virke en lille smule urimeligt, at disse lån opsiges, såsnart en ejendom skifter ejer, hvis de iøvrigt er placeret nogenlunde. Jeg ved ikke, om det er et lovgivningsspørgsmål eller et rent og skært administrationsspørgsmål.

Heick: Det ærede medlem hr. Aage Foghs bemærkninger om Marshallålanene giver mig anledning til at komme med et par supplerende bemærkninger.

Jeg har indtryk af, at alle vi folketingsmedlemmer, som har tilknytning til landbruget, meget ofte bliver anmodet om at deltage i forhandlinger i finansministeriet for at være behjælpelige med en omplacering af disse lån, så der enten kan gives tilladelse til, at de forbliver indestående i ejendommen, selvom der sælges et jordstykke fra, eller gives mulighed for at rykke for en normal forhøjelse af et førsteprioritetslån, et kreditforeningslån, eller eventuelt et hypotekforeningslån. Det ærede medlem hr. Foged og undertegnede havde i fjor på vort partis vegne en forhandling med henholdsvis finansministeren og de pågældende embedsmænd i finansministeriet om dette spørgsmål, fordi vi syntes, at administrationen var for hård. Jeg vil ikke bruge så stærkt et udtryk som det ærede medlem hr. Aage Fogh, „stivbenet“, for, såvidt jeg forstår, var det en bestemt retningslinje, der lå bagved. Resultatet blev i hvert fald, at man holdt fast på lovens princip: at de lån, der er bevilget med såkaldt oprykkende panteret, i hvert fald skal placeres bedst muligt, når de først er placeret.

Der er sandsynligvis mange gange begået den fejl, at man ikke har sørget for det størst mulige kreditforeningslån, inden man

søgte Marshallålan. Man har dog fraveget dette princip i visse tilfælde, idet man har givet låntagere, der bygger og altså ved hjælp af nybygninger forøger realværdierne, tilladelse til at rykke et Marshallålan til fordel for en forhøjelse af den foranstående førsteprioritet. Ellers har man holdt fast på, at lovens bogstav skal følges, og det har tit virket meget hårdt, ikke alene for statshusmandsbrug, men også for andre ejendomme.

Jeg står her med et eksempel. Det er en ejendom, som har et hedeareal på 45 tdr. land. Det kan overtages af en søn, som kan oprette et nyt brug på det, men der indestår et Marshallålan på 14 000 kr. i ejendommen, og af de 14 000 kr. har Marshalladministrationen forlangt de 8 000 kr. udbetalt. Det vil altså sige, at står man fast på kravet, vil det i det pågældende tilfælde ikke være muligt at oprette nogen ny ejendom.

Jeg synes, det er rimeligt, at vi i det udvalg, som nu bliver nedsat, først ser på forholdene angående Marshallålanene for statshusmandsbrugenes vedkommende. Det er selvfølgelig rigtigt, som den højtærede landbrugsminister siger, at loven her hører ind under finansministeriet, men jeg er klar over, at den højtærede landbrugsminister føler alle landbrugsanliggender som værende på en eller anden måde tilknyttet landbrugsministeriet, og derfor er jeg sikker på, at vi kan få en frugtbringende forhandling om disse spørgsmål i udvalget. Det må også være rimeligt, at vi, når vi får oplysningerne, i fællesskab drøfter, om vi kan få en ny praksis. Hvis ikke det kan ske uden en mindre ændring i Marshallloven, kan vi drøfte det spørgsmål bagefter. Det, at man rykker, når det drejer sig om en nybygning, tyder på, at problemet i og for sig kan klares med en ændret administration.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Chr. Rasmussen: Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til et udvalg på 17 medlemmer.